

Skarga wniesiona w dniu 3 lutego 2005 r. przez Isabelę Clare Centeno Mediavillę i innych przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-58/05)

(2005/C 93/70)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 3 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Isabeli Clary Centeno Mediavilli, zamieszkałej w Seville (Hiszpania) i innych 16 osób, reprezentowanych przez adwokatów Georges'a Vandersandena, Laure Levi i Aurorę Finchelstein, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżąca wnosi do Sądu Pierwszej Instancji o:

- uchylenie zakwalifikowania skarżących do grupy zaszeregowania określonej w dotyczących ich decyzjach o zatrudnieniu, w zakresie, w jakim zakwalifikowanie to zostało dokonane na podstawie art. 12 ust. 3 załącznika XIII nowego regulaminu pracowniczego;
- w konsekwencji, przywrócenie skarżących na odpowiedni szczebel kariery (włącznie z oceną ich doświadczenia zawodowego w ramach odpowiednio skorygowanej grupy zaszeregowania, ich prawami do przeniesienia na wyższy stopień oraz uprawnieniami emerytalnymi) poprzez przyznanie im grup zaszeregowania w ramach, których mieli zostać zatrudnieni zgodnie z ogłoszeniem o konkursie w następstwie, którego zostali oni umieszczeni na liście rezerw dla późniejszego naboru, bądź do grupy zaszeregowania figurującej w ogłoszeniu o konkursie, bądź też grupy będącej jej odpowiednikiem zgodnie z klasyfikacją nowego regulaminu pracowniczego (oraz odpowiedniego stopnia zgodnie z regulami mającymi zastosowanie przed dniem 1 maja 2004 r.) od momentu wydania decyzji o ich powołaniu;
- zasądzenie na rzecz skarżących odsetek za zwłokę, naliczonych według stopy ustalonej przez Europejski Bank Centralny, od całości kwot stanowiących różnicę pomiędzy wynagrodzeniem odpowiadającym ich grupie zaszeregowania figurującej w decyzji o zatrudnieniu a kwalifikacją, do której mieli prawo do dnia wydania decyzji w przedmiocie prawidłowego zakwalifikowania do grupy zaszeregowania;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Będąc urzędnikami Komisji, skarżący wzięli udział w konkursach będących częścią naboru i zostali umieszczeni na liście rezerw dla późniejszego naboru przed dniem 1 maja 2004 r., w którym weszło w życie rozporządzenie Rady nr 723/2004 z dnia 22 marca 2004 r. zmieniające regulamin pracowniczy urzędników Wspólnot Europejskich i warunki zatrudnienia innych pracowników Wspólnot Europejskich.⁽¹⁾ Skarżący

zostali rzeczywiście zatrudnieni dopiero po dniu 1 maja 2004 r. i zaklasyfikowani do grupy zaszeregowania i stopnia zgodnie z przepisami przejściowymi nowego regulaminu pracowniczego, tj. art. 12 załącznika XIII. Skarżący podnoszą, po pierwsze, iż zostali w ten sposób zaklasyfikowani do niższej grupy zaszeregowania niż powołana w ogłoszeniu o konkursie, a po drugie, iż nowe grupy zaszeregowania, które zostały im przyznane nie odpowiadają dawnym grupom kategorii A lub B, w ramach których zostali oni zatrudnieni.

Na poparcie swej skargi skarżący powołują w pierwszej kolejności zarzut niezgodności z prawem art.12 załącznika XIII. Skarżący podnoszą, iż art. 12 załącznika XIII nowego regulaminu pracowniczego narusza zasadę równego traktowania i niedyskryminacji, ponieważ laureaci tego samego konkursu byli odmiennie traktowani w zakresie klasyfikacji w ramach poszczególnych grup zaszeregowania, w zależności od faktu czy zostali zatrudnieni przed, czy po dniu 1 maja 2004 r.

Twierdzą ponadto, iż art. 12 załącznika XIII pozostaje w sprzeczności z art. 31 nowego regulaminu pracowniczego. W opinii skarżących, grupą zaszeregowania, jaka powinna być przyznana zatrudnianemu urzędnikowi, jest na podstawie art. 31 – grupa zaszeregowania określona w ogłoszeniu o konkursie, w ramach którego została ona nabyta. Mimo to grupa zaszeregowania przyznana skarżącym w chwili zatrudnienia jest inna niż powołana w ogłoszeniu o konkursie.

Skarżący podnoszą również, iż art. 12 załącznika XIII narusza art. 5 nowego regulaminu pracowniczego, zasadę równego traktowania i niedyskryminacji oraz równorzędności stanowisk i grup zaszeregowania. Utrzymują, iż nie została przeprowadzona zmiana klasyfikacji ich stanowisk zgodnie z charakterem i znaczeniem obowiązków związanych z każdym typem stanowiska, oraz że skarżący nie uzyskali jednakowych warunków zatrudnienia i kariery zawodowej w stosunku do innych laureatów tego samego konkursu, który zostali zatrudnieni przed dniem 1 maja 2004 r., co narusza art. 5 ust. 5 nowego regulaminu pracowniczego.

Podnoszą oni również, iż art. 12 załącznika XIII narusza zasadę pewności prawa i niedziałania prawa wstecz, prawa nabyte przez skarżących oraz zasadę ochrony uzasadnionych interesów. Zdaniem skarżących, prawo do zaklasyfikowania w ramach określonej grupy zaszeregowania nabyli oni z chwilą umieszczenia ich nazwisk na liście rezerw dla późniejszego naboru, i że to na podstawie tej informacji mogli oni mieć pewność, iż w przypadku powołania, będą oni korzystali z zakwalifikowania do grupy zaszeregowania powołanej w ogłoszeniu o konkursie.

Skarżący powołują się na fakt, iż wbrew art. 10 nowego regulaminu pracowniczego, nie zasięgnięto ponownej opinii Komitetu Pracowniczego, gdy Komisja dokonała poprawek w swej wstępnej propozycji nowelizacji regulaminu i wprowadzono w życie tekst, którego zgodność z prawem jest wątpliwa

Na poparcie swojej skargi, skarżący powołują się również na naruszenie zasady dobrej administracji, zasady dbałości o dobro urzędnika, zasady jawności, ochrony uzasadnionych oczekiwań, zasady dobrej wiary, zasady równego traktowania i niedyskryminacji oraz zasady równowagi stanowisk i grup zaszerogowania.

(¹) Dz.U. L 124, str. 1

Skarga wniesiona w dniu 2 lutego 2005 r. przez Union française de l'express (UFEX) przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

(Sprawa T-60/05)

(2005/C 93/71)

(Język postępowania: francuski)

W dniu 2 lutego 2005 r. do Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich wpłynęła skarga Union française de l'express (UFEX), z siedzibą w Roissy Charles de Gaulle (Francja), DHL International SA, z siedzibą w Roissy Charles de Gaulle (Francja), Federal Express International (Francja) SNC, z siedzibą w Gennevilliers (Francja) oraz CRIE, z siedzibą w Asnières (Francja), reprezentowanych przez adwokatów Morgana de Rivery'ego i Jacquesa Derennea, przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

Skarżący wnoszą do Sądu Pierwszej Instancji o:

- stwierdzenie nieważności decyzji Komisji SG-Greffe (2004) D/205294 z dnia 19 listopada 2004 r.;
- obciążenie Komisji kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty:

Niniejsza skarga ma na celu stwierdzenie nieważności decyzji oddalającej zażalenie złożone przez UFEX w grudniu 1990 r., wówczas pod nazwą SFEL, przeciwko la Poste z powodu subwencji wzajemnych stanowiących nadużycie pozycji dominującej na korzyść société française de messagerie internationale (SFMI). Decyzja ta stanowi dalszy ciąg wniosku o ponowne wszczęcie postępowania przed Komisją w następstwie stwierdzenia nieważności przez sąd wspólnotowy decyzji Komisji z dnia 30 grudnia 1994 r. oddalającej pierwotne zażalenie.

Podstawową kwestią podniesioną w niniejszej sprawie jest wciąż ta sama, która stanowiła przedmiot ww. wyroków Trybunału i Sądu; tj. czy strona pozwana dochowała swoim obowiązkom w ramach badania zażalenia. Skarżący utrzymują, że zaskarżona decyzja, oddalając zażalenie pod pretekstem braku interesu wspólnotowego, narusza normy prawne dotyczące oceny interesu wspólnotowego, jest sprzeczna w swoim uzasadnieniu oraz zawiera szereg naruszeń prawa odnośnie oddalenia części zażalenia opartej na art. 86 WE, 82 WE, 3 lit. g) WE oraz 10 WE.

Skarżący podnoszą w szczególności, że Komisja popełniła błąd w ocenie niezbędnych elementów składających się na definicję interesu wspólnotowego, ponieważ w celu uzasadnienia swoich wniosków co do braku interesu wspólnotowego powinna ona ocenić wagę oraz czas trwania zarzucanych w zażaleniu naruszeń. W konsekwencji nie wystarczy ustalić, czy trwają skutki antykonkurencyjne oraz, w razie ich braku, że nie występuje jakikolwiek interes wspólnotowy w kontynuowaniu badania zażalenia.

Oдноśnie czasu trwania naruszenia, skarżący krytykują fakt, że Komisja poprzestała na sprawdzeniu utrzymywania się skutków ubocznych wobec zarzucanych naruszeń (rozwój części rynku, wystąpienie z rynku, wrażliwość popytu na ceny, brak utrzymujących się skutków w dziedzinie cen itd.), nie niepokojąc się skutkiem głównym o charakterze strukturalnym, tj. że SFMI-Chronopost została umieszczona w pozycji lidera na rynku oraz tam utrzymana.

Oдноśnie uzasadnienia zostało zasygnalizowane, że Komisja w zaskarżonej decyzji twierdzi, z jednej strony, iż jest w stanie zweryfikować poziom pokrycia kosztów poczty, co stanowiłoby zarówno z punktu widzenia art. 82 WE jak i 87 WE jedynym sposobem, kalkulacji pozwalającym upewnić się o istnieniu subwencji wzajemnych a, z drugiej strony, iż powodem, dla którego nie zweryfikowała poziomu pokrycia kosztów poczty na podstawie art. 82 WE jest to, że stanowiłoby to powtórzenie pracy, którą ona sama powinna wykonać w ramach części zażalenia dotyczącej pomocy państwa.

Skarżący sprzeciwiają się także twierdzeniu Komisji, zgodnie z którym korzyści przyznane na rzecz Chronopost w dziedzinie odprawy celnej i zwolnienia z opłat pochodzą z działań Francji w ramach jej władzy publicznej i nie wchodzą w zakres zastosowania art. 82 WE i 86 WE.